

FI

FI

FI

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO

Bryssel 17.9.2008
SEK(2008) 2437

KOMISSION YKSIKÖIDEN VALMISTELUASIAKIRJA

Oheisasiakirja

ehdotukseen

neuvoston asetukseksi yhteisen maatalouspolitiikan rahoituksesta annetun asetuksen (EY) N:o 1290/2005 sekä maatalouden yhteisestä markkinajärjestelystä ja tiettyjä maataloustuotteita koskevista erityissäännöksistä (yhteisiä markkinajärjestelyjä koskeva asetus) annetun asetuksen (EY) N:o 1234/2007 muuttamisesta yhteisön vähävaraisimmille henkilöille suunnatun elintarvikkeiden jakelun osalta

Tiivistelmä vaikutusten arvioinnista

{KOM(2008) 563 lopullinen}
{SEK(2008) 2436}

1. JOHDANTO

EU:n ohjelma elintarvikkeiden jakamiseksi yhteisön vähävaraisimmille henkilöille (jäljempänä ”elintarvikeapuohjelma”) on ollut käytössä joulukuusta 1987 alkaen. Neuvosto vahvisti tuolloin säännöt julkiseen interventiovarastoon sijoitettujen maataloustuotteiden luovuttamisesta jäsenvaltioille, jotka haluavat käyttää niitä yhteisön vähävaraisimmille henkilöille suunnattuun elintarvikeapuun.

Avun tarjonnan jatkuvuuden varmistamiseksi elintarvikeapuohjelmaa muutettiin 1990-luvun puolivälissä siten, että interventiovarastoja oli mahdollista täydentää markkinoilta tehtävillä hankinnoilla. Tämän ratkaisun ei ollut tarkoitus olla pitkäaikainen, vaan siihen oli määrä turvautua silloin, kun joidenkin tuotteiden tarjonta oli riittämätöntä. Ohjelman perusta oli edelleenkin interventio, ”*kunnes varastot pienenevät tavanomaiselle tasolle*”.

Yhteisessä maatalouspolitiikassa (YMP) meneillään olevat uudistukset ovat vähitellen palauttaneet intervention turvaverkon rooliin. Vuonna 2008 markkinoilta tehtyjen hankintojen osuus oli 90 prosenttia jaetuista elintarvikkeista. Interventiovarastot ovat pieniä, eikä uusien ylijäämien kertyminen ole erityisen todennäköistä, kun otetaan huomioon sekä YMP:n uudistukset että maailmanmarkkinoiden tilanne.

Elintarvikeapuohjelmalle on näin ollen luotava uusi perusta. Tätä varten toteutettiin vaikutusten arviointi, jonka aikana kuultiin jäsenvaltioiden edustajia ja hyväntekeväisyysjärjestöjä sekä annettiin suurelle yleisölle mahdollisuus täyttää online-kyselylomake.

• Miten ohjelma toimii

Elintarvikeapuohjelma rahoitetaan Euroopan maatalouden tukirahastosta (maataloustukirahasto). Sen talousarvio on kasvanut vuoden 1987 hieman yli 100 miljoonasta eurosta yli 305 miljoonaan euroon vuonna 2008. Ohjelmaan osallistuminen on vapaaehtoista. Vuonna 2008 siihen osallistuu 19 jäsenvaltiota.

Jäsenvaltiot, jotka haluavat osallistua ohjelmaan, ilmoittavat komissiolle vuosittain tuotetarpeensa interventiovarastoissa käytettävissä olevien määrien perusteella. Komissio määrittää tämän perusteella ja Eurostatin köyhyystilastojen pohjalta kullekin ohjelmaan osallistuvalla jäsenvaltiolla enimmäismäärärahat ja luettelon tuotteista, jotka on poistettava julkisista varastoista tai hankittava markkinoilta myönnettyjä määrärahoja käyttäen.

Kun tuotteita luovutetaan interventiovarastoista, käynnistetään tarjouskilpailuja kyseisten hyödykkeiden (esim. vehnä) muuntamiseksi saman ”perheen” jalostetuiksi tuotteiksi tai vaihtamiseksi näihin (esim. jauhot tai makaronivalmisteet). Nämä tuotteet jaetaan elintarvikeapuna vähävaraisimmille joko ruokakassien muodossa tai aterioina, joita tarjotaan jäsenvaltioiden nimeämien hyväntekeväisyysjärjestöjen tai muiden toimivaltaisten elinten ylläpitämissä keskuksissa. Vuonna 2006 elintarvikeavusta hyötyi yli 13 miljoonaa ihmistä 15 jäsenvaltiossa.

• Ketä ohjelma auttaa

Elintarvikeapuohjelmalla tuetaan elintarvikkeiden toimittamista vaikeassa asemassa oleville henkilöille ja erityisesti perheille. EU-25:ssä asui vuonna 2006 arviolta 43 miljoonaa ihmistä,

joita uhkasi ns. ruokaköyhyys (*food poverty*), joka tarkoittaa monipuolisesta ruokavaliosta tinkimistä. Tämä osuus vaihteli Tanskan 2 prosentista Slovakian 37 prosenttiin. Kymmenestä uudesta jäsenvaltiosta viidessä tämä indikaattori oli yli 20 prosenttia.

Köyhien perheiden lapset ovat erityisen haavoittuvassa asemassa; heidän ruokailutottumuksensa ennakoivat tulevaisuuden terveysongelmia, joihin kuuluvat myös aivojen kehittymisen hidastuminen ja oppimisvaikeudet.

Ikääntyneiden henkilöiden todetaan usein kärsivän aliravitsemuksesta, ja köyhyydestä tai vammasta johtuva riittämätön ravitsemus on yleistä.

Kodittomat ihmiset ovat selvä riskiryhmä samoin kuin turvapaikanhakijat ja laittomat siirtotyöläiset, jotka eivät yleensä sisälly virallisiin tilastoihin; heidän asemansa voi estää heitä hyödyntämästä sosiaalipalveluja, ja he muodostavat suuren osan leipäjonon asiakaskunnasta.

• **Yhteisön toiminnan perusta**

Nälkä, puute, köyhyys ja sosiaalinen syrjäytyneisyys ovat yleiseurooppalaisia ilmiöitä, joita esiintyy kaikissa jäsenvaltioissa. Elintarvikeapuohjelmalla pyritään ratkaisemaan nämä ongelmat suoraan nojautuen perustamissopimukseen, jonka mukaan EU:n tavoitteena on ”*edistää kansojensa hyvinvointia*” ja ”*edistää [...] yhteisvastuullisuutta jäsenvaltioiden välillä*”.

Tarkemmin sanottuna ohjelma auttaa saavuttamaan YMP:n tavoitteet, jotka liittyvät markkinoiden vakauttamiseen ja kohtuullisten kuluttajahintojen takaamiseen. Vaikka yhteisessä maatalouspolitiikassa on aiemmin keskitytty tarjontapuolen toimenpiteisiin, sen tavoitteisiin on aina kuulunut myös kysyntään vastaamisen varmistaminen.

Jäsenvaltioiden viranomaisten tarjoama sosiaaliapu sisältää harvoin elintarvikeapua. Sosiaalisesti syrjäytyneisiin ja marginaaliryhmiin kohdistetuista elintarvikeapualoitteista vastaavat yleensä hyväntekeväisyysjärjestöt, joiden toiminta perustuu vapaaehtoisuuteen.

Elintarvikeapuohjelma olisi nähtävä toimintamallina, joka voi käynnistää jäsenvaltion toiminnan ja auttaa hyväntekeväisyysjärjestöjä ja kansalaisyhteiskuntaa kehittämään omia aloitteitaan, joilla turvataan kaikkien EU:n kansalaisten oikeus ruokaan. EU:n sääntelykehyksellä voidaan varmistaa, että elintarvikeapuohjelma, joka sovitetaan yhteen jäsenvaltioiden ohjelmien kanssa, toteutetaan hyvään hallintotapaan kuuluvien EU:n periaatteiden mukaisesti.

2. TAVOITTEET

Elintarvikeapuohjelman tavoitteena on vähentää puutteellista elintarviketurvaa ja auttaa takaamaan EU:n kansalaisten oikeus ravintoon. Ohjelman tarkistuksen tavoitteena olisi oltava

- **elintarvikkeiden vakaan hankintalähteen turvaaminen kohdeväestölle**
- **julkisen hallinnon parantaminen**
- **avun parempi kohdentaminen apua tarvitseville.**

3. TOIMINTAVAIHTOEHDOT

Vaihtoehto 1 – Pelkkä interventio (”Tilanteen pitäminen ennallaan”)

Jos markkinaostoihin ei voida turvautua pysyvästi, elintarvikeapuohjelma on riippuvainen käytettävissä olevista interventiovarastoista, jotka ovat ainoa pysyvä vähävaraisimmille suunnattavien elintarvikkeiden hankintalähde. Interventiotuotteita voitaisiin jäsenvaltioiden vastuulla vaihtaa saman ”perheen” käyttökelpoisempiin elintarvikkeisiin. Jäsenvaltioiden valitsemat järjestöt vastaisivat sen jälkeen elintarvikkeet jakelusta, kuten nytkin.

Menettelyjen yksinkertaistamiseksi jäsenvaltioilla olisi suora pääsy alueellaan sijaitseviin interventiovarastoihin, ja kuljetuskustannukset sisällytettäisiin tarjouspyyntöihin. Käytettävissä olevia varastoja voitaisiin siirtää jäsenvaltioiden välillä kyseisten jäsenvaltioiden välisten erityissopimusten nojalla. Siirrettyjä varastoja koskevat tiedot vietäisiin sen jälkeen komission sähköiseen tieto- ja tiedonantojärjestelmään.

Vaihtoehto 2 – Interventiovarastot täydennettyinä markkinoilta tehtävillä hankinnoilla

Ohjelma perustuisi jatkossakin interventiovarastoista tehtäviin siirtoihin silloin, kun varastoja on käytettävissä, ja sitä täydennettäisiin markkinaostoilla. Jos käytettävissä olevat varastot eivät olisi soveltuvia (esim. niissä olevat tuotteet olisivat laadultaan ihmisravinnoksi kelpaamattomia), tai jos niiden sijainti aiheuttaisi kohtuuttoman korkeita kuljetuskustannuksia, jäsenvaltioiden ei olisi pakko käyttää niitä elintarvikeapuohjelmaa varten.

Interventiovarastojen käyttöä koskevaa menettelyä yksinkertaistettaisiin, kuten vaihtoehdossa 1. Markkinoilta hankittavia tuotteita ei rajoitettaisi enää nykyisiin ”tuoteperheisiin”, ja alustava jaottelu tuotetyypeittäin ei olisi tarpeen. Jäsenvaltiot voisivat päättää, mitä tuotteita hankitaan.

Avoimuuden lisäämiseksi jäsenvaltioiden olisi julkaistava tarjouksia koskevat tiedot internetissä.

Vaihtoehto 3 – Pelkät markkinoilta tehtävät hankinnat

Yhteys interventiovarastoihin poistuisi, ja ohjelma perustuisi yksinomaan markkinaostoihin käytettävään varainsiirtoon. Jäsenvaltiot päättäisivät vapaasti, mitä tuotteita yhteisön myöntämällä määrärahoilla hankitaan.

Vaihtoehdon 2 tavoin tämä vaihtoehto lisäisi joustavuutta ja parantaisi ravintotasapainoa nykyjärjestelmään verrattuna sekä mahdollistaisi elintarvikeapuohjelman tehokkaamman hallinnon. Tässä vaihtoehdossa painotettaisiin tarjouksia koskevien tietojen levittämistä, kuten vaihtoehdossa 2.

Vaihtoehto 4 – Elintarvikkeiden jakeluohjelman lakkauttaminen

Interventiovarastojen huvetessa ohjelma on menettänyt ainakin osan perustastaan, ja se olisi lakkautettava vuoden 2009 jälkeen tai siitä olisi luovuttava vähitellen.

4. HORIZONTAALISET KYSYMYKSET

- **Laajempi sosiaalipoliittinen asiayhteys**

EU koordinoi jäsenvaltioissa nykyisin köyhyyden ja sosiaalisen syrjäytymisen torjumiseksi toteutettavia toimia hyvien käytäntöjen vaihdon ja muiden vastavuoroiseen oppimiseen liittyvien keinojen avulla. Tätä koordinointia voitaisiin uudessa elintarvikeapuohjelmassa vahvistaa.

- **Avun kohdentaminen**

Kysymykset koskevat elintarvikeavun kohdentamista erityisiin väestönsosiin, kohdentamiskriteerejä ja optimaalista tasoa avun kohdentamisen määrittelemiseksi.

- **Elintarvikejätteen vähentäminen**

Joidenkin jäsenvaltioiden hyväntekeväisyysjärjestöt neuvottelevat jo nyt valintamyymälöiden ja muiden tuore-elintarvikemyymälöiden kanssa myymättä jääneiden mutta vielä käyttökelpoisten tuotteiden luovuttamisesta ja jakamisesta apua tarvitseville. Elintarvikeapuohjelmaan osallistuvia jäsenvaltioita voitaisiin vaatia toteuttamaan toimia, jotka liittyvät myymättä jääneiden/poisheitettävien elintarvikkeiden luovuttamiseen.

- **Hallinnollinen ohjausmalli**

Ohjelman tavoitteiden avoimuuden ja johdonmukaisuuden parantamiseksi monivuotisissa kansallisissa ohjelmissa voitaisiin kuvailla kansallisia prioriteetteja, kohteena olevia edunsaajia, jaettavien tuotteiden tyyppisiä ja/tai aterioita jne. Tarjouskilpailun avoimuus varmistettaisiin yksityiskohtaisin menettelyin.

- **Talousarvio ja rahoitus**

Monivuotinen toimintakehys voisi taata jäsenvaltioiden ja hyväntekeväisyysjärjestöjen toiminnan jatkuvuuden ja keskipitkän aikavälin suunnittelun. Määrärahojen jakamisessa käytettäviä perusteita olisi tarkistettava ja harkittava jäsenvaltioiden osallistumista rahoitukseen.

- **Elintarvikekupongit**

Elintarvikekupongijärjestelmään perustuvan elintarvikeapuohjelman mahdollisuus hylättiin väärinkäytösriskien vuoksi. Sen valvontamenettely olisi raskas, tehokkuus heikko ja asiointikustannukset korkeat.

5. VAIKUTUSTEN ARVIOINTI

Vaihtoehtojen **makrotaloudellisten vaikutusten** tai **ympäristövaikutusten** määrällinen arviointi ei ollut mahdollista. Vaihtoehtoilla ei arvioida olevan **kansainvälisiä** vaikutuksia, sillä markkinoilta voitaisiin hankkia myös tuontituotteita. Vaihtoehtoja arvioitiin lähinnä sen perusteella, miten ne vaikuttavat **jäsenvaltioiden julkisen sektorin politiikkaan, hyväntekeväisyysjärjestöihin ja ohjelman edunsaajiin.**

Koska interventiovarastossa olevien tuotteiden saatavuus on todennäköisesti satunnaista, **vaihtoehdon 1** vaikutukset ovat vain hieman vähäisempiä kuin **vaihtoehdon 4** vaikutukset: vaihtoehto 1 johtaisi ohjelman merkittävään supistumiseen ja vaihtoehto 4 sen täydelliseen lakkauttamiseen.

Jos ohjelma tukeutuisi yksinomaan interventiovarastoihin (**vaihtoehto 1**), seurauksena olisi jaettavien elintarvikkeiden huomattava väheneminen; elintarvikeapuohjelma ei voisi enää toimia nykyisessä laajuudessaan, ja se tarjoaisi hyvin vähän apua heikko-osaisille.

Jos interventiovarastoissa ei olisi saatavilla lainkaan tuotteita, elintarvikkeiden jakelusta huolehtiville hyväntekeväisyysjärjestöille aiheutuvat tappiot olisivat vuoden 2008 talousarvion perusteella 305 miljoonaa euroa. Hyväntekeväisyysjärjestöjen ja sosiaalipalvelujen tarjoajien olisi joko leikattava ohjelmiaan tai haettava lisäapua yksityisiltä lahjoittajilta ja kansallisen tai paikallisen tason viranomaisilta.

Ohjelman lakkauttaminen (**vaihtoehto 4**) tai sen jättäminen yksinomaan interventiovarastojen varaan (**vaihtoehto 1**) voisi vaikuttaa suoraan yli 13 miljoonaan ihmiseen (vuoden 2006 tilastot, joissa on mukana 15 jäsenvaltiota).

Elintarvikeavun jakelu vähävaraisimmille lakkaisi todennäköisesti kokonaan uusissa jäsenvaltioissa. "Vanhoissa" jäsenvaltioissa jaetun elintarvikeavun määrä vähenisi suhteessa EU:n rahoittamaan tukiosuuteen.

Vaikka "vanhojen" jäsenvaltioiden pitkälle kehitetyt hyvinvointijärjestelmät kattaisivat jatkossakin pienituloiset perheet, tämä apu (johon ei tavallisesti kuulu ruoka-apua) ei yleensä tavoita sosiaalisesti syrjäytyneitä, jotka kärsisivät eniten ohjelman lakkauttamisesta.

Elintarvikkeiden ja energian hintojen nousu merkitsee, että ohjelman lakkauttaminen vaikuttaisi vieläkin suuremmin siihen EU:n väestönsosaan, jolla ei välttämättä ole varaa monipuoliseen ravintoon, ja erityisesti lapsiin.

Vaihtoehdoilla 2 ja 3 olisi samankaltaisia vaikutuksia, sillä molemmat vaihtoehdot mahdollistaisivat ohjelman jatkumisen. Molempien etuna on, että ne mahdollistavat joustavuuden jaettavien elintarvikkeiden lajien suhteen. Ohjelmasta poistettaisiin nykyinen rajoitus, jonka mukaan markkinoilta hankittavien tuotteiden on kuuluttava samoihin "perheisiin" kuin käytettävissä olevissa interventiovarastoissa olevat tuotteet, minkä ansiosta hyväntekeväisyysjärjestöjen jakamien elintarvikkeiden valikoimaa on mahdollistaa laajentaa ja niiden ravintoarvoa parantaa.

Uudet jäsenvaltiot, jotka osallistuvat ohjelmaan, pitävät yhteisön ohjelmaa elintärkeänä. Se on mahdollistanut merkittävästi korkeamman tukitason, jolle on selkeästi tarvetta näissä maissa, ja auttanut parantamaan hyväntekeväisyyttä harjoittavien kansalaisjärjestöjen tehokkuutta ja ammattimaisuutta.

Elintarvikeavun jakelu muodostaa lisäksi ensimmäisen kontaktin hyväntekeväisyysjärjestöjen ja vähävaraisten henkilöiden välillä. Hyväntekeväisyysjärjestöt tai asiaan kuuluvat sosiaalipalvelujen tarjoajat voivat tämän jälkeen järjestää muuta tukea ja auttaa syrjäytyneitä henkilöitä integroitumaan uudelleen yhteiskuntaan.

Laajempi sosiaalipoliittinen asiayhteys

Elintarvikeapuohjelmalla voitaisiin edistää nykyistä tuntuvammin sosiaalista osallisuutta valituiksi tulleiden tavoitteiden, kohderyhmien ja tuotteiden avulla sekä kiinnittämällä huomiota ohjelman organisointi- ja ruuanjakelutapaan sekä sidosryhmien osuuteen ohjelman rahoituksesta ja muista näkökohdista. Uusien hallinnollisten tehtävien hoitaminen saattaa kuitenkin osoittautua vaikeaksi joillekin kansalaisjärjestöille, jotka ovat suuressa määrin riippuvaisia vapaaehtoistyöntekijöistä.

Avun kohdentaminen

Jäsenvaltioiden olisi jatkossakin kohdennettava apunsa niihin väestönsiin, joita voidaan auttaa tehokkaimmin ottaen huomioon maan erityistilanne ja -tarpeet.

Elintarvikejäte

EU:ssa on käytössä erilaisia aloitteita myymättä jääneiden elintarvikkeiden luovuttamiseksi ja jakamiseksi vähävaraisille, mutta paljon on vielä tehtävissä esimerkiksi logistiikkatuen ja tietojenvaihdon alalla. Elintarvikejätteen välttämällä on ympäristövaikutuksia, ja se voi olla myös keino lisätä hyväntekeväisyysjärjestöjen elintarvikemäärärahoja.

Talousarviovaikutukset

• EU:n talousarvio

Vaihtoehto 1: elintarvikeapuohjelma nojautuisi yksinomaan interventiovarastoihin, joita olisi käytettävissä vaihtelevasti. Vuoden 2008 ohjelman aikana käytettävissä olevien interventiovarastojen perusteella menot vaihtelisivat nolasta 25 miljoonaan euroon, ja säästöt olisivat 275–305 miljoonaa euroa nykyiseen talousarvioon verrattuna.

Vaihtoehto 4: elintarvikeapuohjelman lakkauttamisen myötä määrärahat säästyisivät kokonaisuudessaan, sillä ohjelmalla ei ole juoksevia menoja aiheuttavia liitännäistoimenpiteitä.

Vaihtoehtojen 2 ja 3 talousarviovaikutukset vastaavat toisiaan. Vaikka elintarvikeapuohjelman kattavuudesta ei ole keskusteltu, on selvää, että sen pitäisi säilyä ohjelmalla, joka tarjoaa osittaisen ratkaisun jäsenvaltioiden elintarvikeaputarpeisiin.

Jos elintarvikeapuohjelman talousarvio haluttaisiin pitää tosiasiallisesti vuoden 2003 ohjelman tasolla, määrärahoja olisi lisättävä lähes 500 miljoonaa euroa vuonna 2008; tämä arvio perustuu kaikkien 27 jäsenvaltion viiteväestöön.

Hyväntekeväisyysjärjestöt pystyisivät helposti käyttämään kaksinkertaiset määrärahat ottaen erityisesti huomioon elintarvikkeiden korkeat hinnat. Ohjelmaan myönnetty määrärahat ovat olleet viime vuosina jatkuvasti jäsenvaltioiden esittämiä pyyntöjä alhaisemmat.

• Ohjelmasuunnittelu

Monivuotisen suunnittelun etuna olisi, että jäsenvaltioille voitaisiin tarjota keskipitkän aikavälin näkymät, turvata elintarvikkeiden toimitukset vuodesta toiseen ja lisätä joustavuutta elintarvikeapuohjelman täytäntöönpanossa.

Vuotuinen seuranta mahdollistaisi mukautusten tekemisen tarvittaessa. Käyttämättä jääneitä varoja ei voitaisi siirtää eteenpäin.

- **Määrärahojen jakamismenetelmä**

Määrärahat jaetaan nykyisin jäsenvaltioiden ilmoittamien tarpeiden ja kunkin jäsenvaltion vähävaraisia henkilöitä koskevien ”parhaiden arvioiden” perusteella. Jotta ohjelma vastaisi paremmin koheesiotavoitteita, on tarkasteltu uusia laskutapoja määrärahojen jakamiseksi ottaen huomioon useita eri tekijöitä.

- **Yhteisrahoitus**

Yhteisrahoitus lisäisi kansallisten viranomaisten osallistumista ohjelmaan ja laajentaisi sen soveltamisalaa. Yhteisrahoitusosuus voisi vaihdella koheesiojäsenvaltioiden ja muiden jäsenvaltioiden välillä.

Hallinnolliset kustannukset ja yksinkertaistaminen

Interventiovarastojen käyttö (vaihtoehdot 1 ja 2) aiheuttaa lisäkustannuksia ja edellyttää hallinnollisia toimenpiteitä, mikä tarkoittaa, että osa jaettujen määrärahojen arvosta saatetaan menettää, kun taas elintarvikkeiden hankinnasta (vaihtoehdot 2 ja 3) saattaa aiheutua mittakaavaetuja.

Vaihtoehto 2 yksinkertaistaisi jäsenvaltioiden pääsyä interventiovarastoihin, minkä vuoksi se olisi yhtä tehokas kuin vaihtoehto 3, jossa sallitaan ainoastaan varainsiirrot. Interventiovarastojen käytön etuna on varastointiajan lyheneminen, jolloin hallinnolliset ja rahoituskustannukset alenevat.

Hyvään hallintotapaan liittyvät näkökohdat

Avun vähentäminen tai lakkauttaminen ei saisi osakseen ymmärrystä sen paremmin edunsaajien kuin suuren yleisönkään taholta. Vaihtoehdot 2 ja 3 säilyttäisivät elintarvikepuohjelman nykyisen myönteisen imagon. Interventiovarastojen käyttö ohjelmaa varten (vaihtoehdot 1 ja 2) olisi yleisesti hyväksyttyä, ja sen katsottaisiin noudattavan hyvää EU:n tason hallintotapaa, varsinkin jos interventiovarastot kasvaisivat suuriksi.

6. SEURANTA, ARVIOINTI JA KERTOMUKSET

Säännöllisesti kirjattavien indikaattorien avulla voitaisiin arvioida elintarvikepuohjelman tavoitteiden noudattamista ja parantaa ohjelmaa jatkuvasti.

Valvontamenettelyt olisivat edelleen jäsenvaltioiden viranomaisten vastuulla. Komissio tekisi säännöllisiä tarkastuksia.

Ohjelmaan osallistuvat jäsenvaltiot toimittaisivat monivuotisia ohjelmia, joissa esitetään kohteena olevat väestöryhmät, jakelusta vastaavat organisaatiot, jaettavat tuotteet jne., sekä vuotuisia täytäntöönpanokertomuksia.

7. PÄÄTELMÄ

EU:n vähävaraisimmille suunnattu elintarvikeapu-ohjelma ei pyri ratkaisemaan kaikkia köyhyydestä johtuvan puutteellisen ruokavalion aiheuttamia ongelmia jäsenvaltioissa. Sen tavoitteena on käynnistää jäsenvaltion toiminta ja/tai tehostaa sitä sekä auttaa hyväntekeväisyysjärjestöjä ja kansalaisyhteiskuntaa kehittämään omia aloitteitaan, joilla turvataan kaikkien EU:n kansalaisten oikeus ruokaan.

Vaihtoehdot 2 ja 3 täyttävät uudistetulle elintarvikeapuohjelmalle asetetut tavoitteet. Hallinnon yksinkertaistamisen ja hallintotavan parantamisen lisäksi ohjelmassa voitaisiin ottaa käyttöön uusia menetelmiä elintarvikejätteen ja laajempaan sosiaalipoliittiseen asiayhteyteen sisällyttämisen alalla.